

Читајући “Тајни дневник Адријана Мола”, роман који је списатељица Сју Таунсенд вешто обликовала као дневник тринаестогодишњака, јунака по ком дело и носи назив; с почетка ми је помало засметао поступак обелодањивања и објављивања садржаја који у самом наслову садржи епитет “тајни”, будући да се на такав начин дечија приватност фигуративно доводи у питање и укида јој се неопходна аутономија. Ипак, свесна сам да је та мистериозност ту превасходно да заинтересује и “надражи” младе читаоце, како би пожелели што пре да открију која ли се тајна крије међу корицама ове књиге. Надаље, нисам могла, а да не приметим изражену сличност са другим романом, овога пута са наших простора, који носи име “Мрвице из дневног боравка”, а који је написала Сања Пилић. И једна и друга ауторка на изразито духовит и довитљив, али и те како реалистичан начин одражавају често присутне изазове и потешкоће једног домаћинства, неретко узроковане неимаштином односно недостатком новца. Тако, иако принудна скромност испрва делује само као материјални фактор, она се дубоко рефлектује и на све друге аспекте живота, па и на односе чланова породице. Свакако, ма колико незрела и мала била, деца такође осете ове промене, што је, по мом мишљењу, крајње непожељно, будући да би детињство требало да буде најбезбрижнији период њиховог живота. Међутим, Таунсенд је чак и то успела у потпуности да прилагоди нашем поимању света и да на својеврсан начин изолује Адријана од проблема који су снашли његове родитеље. Такође, његов положај у односу на Пандору у периоду док још нису ступили у љубавну везу, те потчињеност школском насилнику Берију, озбиљне су и проблематичне теме специфичне за конкретан узраст, које су, ипак, успешно упаковане у целофан скројен од хумора и интересантног, необичног дечачког доживљаја природе међуљудских односа. Осим тога, крај доживљавам као срећан, што сугерише да након сваког тешког времена извесно долази олакшање, скоро као по неком неписаном животном правилу. На тај начин, она је заокружила своју причу, дајући јој мотив предпубертетског стања као основу, обојила је нама блиским, али нипошто незрелим хумором и зачинила разговорним стилем украшеним жаргонизмима, којима је додатно учврстила позицију коаутора дневника као представника готово све деце његовог узраста. Тиме је постигла да нам зарањање у необичан мисаони, али и стварни ток Адријана Мола постане смерница за размишљање и анализирање света око нас, свевремених тема попут религије, људи, љубави и бројних других сегмената живота, универзалних за људе свих времена и култура. Стога ћу овај роман запамтити као сјајан, духовит и “питко” написан подсетник да ни у једној невољи, дилеми или сумњи, несигурности по питању властитог изгледа или социјалног статуса који уживам, нисам сама, те да су све ове нелагодности својевремено погађале и остале људе, као и да ће проћи, баш као што у животу све пролази. Коначно, након прочитаног дела, имам снажну потребу да загрлим сву децу света; све те мале уметнике, научнике и филозофе које планета одраслих не схвата, а који толико тога имају да јој пруже, па и да је поуче, ма колико њихово искуство било оскудно и танко